

isen på Grønland, og hvis vi ser på isen i Europa, gletscherne i Europa, er en af de forudsigelser, videnskabsmændene er kommet med, at 90 pct. af vores gletschere i Alperne vil være forsvundet i løbet af dette århundrede.

Det kulstof, vi ophober i atmosfæren, kan ikke fjernes de mange hundrede år. Det vil sige, at uanset hvor godt, vi gør det i Haag, og vi skal gøre det godt, så er det sådan, at vi kan standse processen, standse forværringen, men vi kan ikke genskabe situationen. Det vil tage adskillige hundrede år for det kulstof, som vi nu sender op i atmosfæren, at forsvinde. Og det vil sige, at de forandringer, vi allerede har gennemført, er, om jeg så må sige, i hvert fald i overskuelig tid uigenkaldelige. Det er kun at forhindre, at situationen bliver endnu værre.

Hvad er der så udsigt til af reduktioner i udslippene? Er vi tæt på at have løst problemet? Ifølge en endnu ikke offentliggjort rapport fra Det Internationale Energiagentur, vil det globale udslip i år 2010 være 42 pct. over udslippet i 1990.

Rapporten forudsiger, at industrilandenenes, CO₂-landenes udslip alene vil stige med 10 pct. Der er med andre ord en reel risiko for, at industrilandene ikke når at leve op til den i øvrigt beskudne målsætning, der er nedfældet i Kyoto om 5 pct.s reduktion af de samlede drivhusgasser, hvis der ikke sker noget omgående.

Partsmøde 6, COP 6, som det hedder i jargonen, bliver derfor ekstremt vigtigt, og uden tvivl det vigtigste møde siden Kyoto-protokollen blev underskrevet på den tredje partskonference i december 1997. COP 6 vil i allerhøjeste grad blive afgørelsens time.

For Danmark og for EU er det overordnede succeskriterium dobbelt: For det første skal den aftale, der indgås i Haag, kunne sætte afgørende skub i parternes ratifikation og dermed i, at Kyoto-protokollen bliver retligt bindende og træder i kraft senest i år 2002, tiåret for jordtopmødet i Rio. For det andet skal det samtidig sikres, at protokollens miljømæssige troværdighed, integritet, som man også siger, bevares i udformningen af reglerne.

Som jeg allerede var inde på ved åbningen i Kyoto, vil Danmark ikke være med til at indgå en aftale for enhver pris. En aftale, der ikke gør en forskel for klimaet, er ikke noget resultat, vi kan acceptere. EU har derfor fremhævet, og vi fører denne politik i fællesskab med vores europæiske partnere, at der under ingen omstændigheder må ske en underminering af Kyoto-protoko-

lollens miljømæssige integritet og troværdighed.

Efter disse mere overordnede bemærkninger vil jeg komme nærmere ind på de enkelte emner under protokollen, som tilsammen udgør dagsordenen i forhandlingerne på COP 6, og jeg vil pege på fire centrale emner:

For det første er der spørgsmålet om, i hvilket omfang man kan trække CO₂ fra i det samlede drivhusregnskab som følge af f.eks. skove, der binder CO₂, også kaldet CO₂-optag eller sinks. Jeg tror, vi måske skal til at kalde det planteoptag. Jeg tror, det er lettere for folk at forstå.

Danmark vil sammen med EU fortsat arbejde for, at der ikke bør åbnes op for flere kreditter i den første budgetperiode, medmindre der er skabt fuld sikkerhed for, at det ikke ødelægger protokollens miljømæssige integritet og troværdighed.

Det synspunkt er i strid modvind fra de store skovlande i den såkaldte paraplygruppe. Nye prognoser viser klart, at der på dette område er betydelig risiko for en miljømæssig udhuling af protokollen, f.eks. vil De Forenede Stater ved fuld kreditering få halveret sin reelle Kyotoforpligtelse uden at røre en finger.

På grund af den store usikkerhed er det samtidig klart, at man f.eks. heller ikke bør kunne plante skov i udviklingslandene og så trække det fra i sin hjemlige forpligtelse. Også her er Danmarks og EU's position helt klar: Ingen CO₂-optag i klimaprojekter med udviklingslandene, det vil sige de projekter, vi også kalder de rene udviklingsmekanismeprojekter, altså CDM-projekterne.

Et andet vigtigt punkt er spørgsmålet om supplementaritet, dvs. forholdet mellem de hjemlige foranstaltninger og de tre såkaldte Kyotomekanismer. Ud over CDM, som jeg lige har nævnt, er der tale om handel med kvoter og de fælles gennemførelsesprojekter mellem industrilandene; det, vi også på sådan nudansk kalder joint implementation.

Her har EU ikke hidtil mødt stor opbakning til sit konkrete forslag om, at mindst 50 pct. af indsatsen skal ske ved hjemlige foranstaltninger. I Danmark tilsigter vi at klare det ved hjemlige foranstaltninger til 100 pct. Det er regeringens målsætning. Vi havde sagt, at 70 pct. ville være et fornuftigt gulv under Kyoto eller kravet til de hjemlige foranstaltninger. Vi har lavet et kompromis på 50 pct., og det vil vi selvfølgelig stå fast på.